

חדריך

תל-אביב

*** פסיכו (מקסיס, ארצות-הברית) — סרט-מתח יוצא מן הכלל. אחד משיאיו של אלפרד היצ'קוק. בעלי עצבים חזקים — אל תחמיצו.

** פרח הקקטוס (דקל, ארצות-הברית) — קומדיה סלוגנית על רופאים-שניים אוהב-נשים ומזכירתו הנוקשה. עם איג'נר ברנמן והאלתר מתא, מתאים לקיץ.

** פריחה ושליכת (אוריון, אנגליה) — מלודרמה משפחתית על התגששות בין אב מתחיר לילדיו המתבגרים. מישחק טוב של ג'יימס מייסון.

*** שמונה וחצי (גורדון, תל-אביב) — לבטי יצירה של אמן באחד ה-סרטים המעולים של פדרריקו פליני.

** משפחת פרטס (הוד, צרפת) — קומדיה נוספת של לואי דה-היסנס, המשתולל כדרכו, הפעם בגלל קרוב-משפחה שקם ל-תחיה לאחר שהיה קפוא 65 שנים.

** היה שלום מר צ'יפס (1973, ארצות-הברית) — סיפור רומנטי על מורה שמתחיל למלאכתו בקדושה, בתוספת מוסיקה בינונית ומשחק נהדר של פיטר ארטול.

ירושלים

** הגיב האיימלקי (אורג'יל, אנגליה) — קומדיית-פסע שמצטיינת במיוחד במירוץ מכוניות אקרוביטי לקראת הסוף.

** סופי (רון, ארצות-הברית) — מלודרמה על אב המגדל ילדיו בפרבר-עוני בניו-יורק. אלן ארקין מצויץ.

חיפה

** כנופית הפיציויאני (עצ' מון, צרפת) — סרט-פסע צרפתי, מקצועי מאד, עם יאן גאבן, אלן דלון ולינו וטורה.

** טופאז (פאר, ארצות-הברית) — ריגול נוסח היצ'קוק מתחיל בניו-יורק, נמ' שך בקובה ומסתיים בפאריס.

פסטיבל קאן

נערת הזוהר

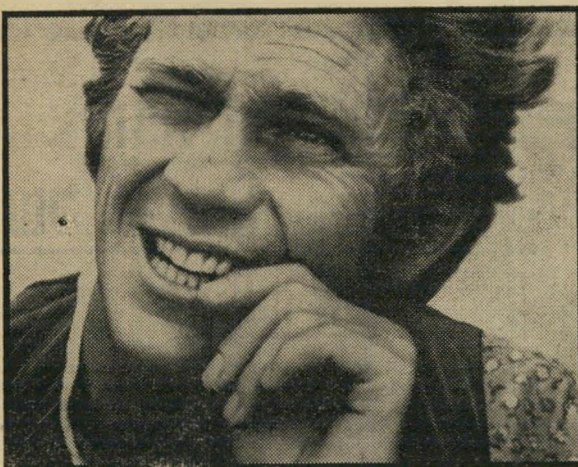
בת ה-78

הקולנוע הוא בית-החרושת הגדול ביותר בעולם לאשליות. בזה אין כל חוש. פסטיבל קאן הוא תצוגה של נערות מופשטות ומודעות-פירסומת מוחשיות. גם זה ידוע. כדי שמישהו ישים לב אליך בפסטיבל מעין זה, אינך צריך להיות טוב, אבל צריך לעשות הרבה רעש. גם זה אינו סוד. אבל מה לעשות הרבה רעש, ישראל הקטנה, כשתקציבך אפסי (יחסית) כשאתה בא מארץ בעלת בעיות כסחוניות (אשר לא אחת משפיעות על הכול רוחם של השופטים הנכבדים), וכאשר הכוכבת שלך היא בת 78, ומעל לכל: אתה רוצה להציג לית, למצוא שוק לסרטך הנוכחי ועידוד לסרטך הבא?

מכאן לקאן. כך, בערך, נראתה התמונה כשכאן הפסטיבל הסרטים האחרון בקאן יצאו עמי ארצי סטיבנס (המסיק) ודני זולמן (הבמאי). עם הסרט שנבחר לייצג את ישראל — התמונה הכוכבת הסבעית שלהם, ליאורה ריבלין, דרשה שמלה בתיכוננו של ג'ורג' אוברון. מחירה היה 1200 לירות. בתקציב שהועמד לרשות המפיק עליידי הממשלה, 20 אלף לירות באופן תיאורטי (ארצי הלוחה את הכסף באופן פרטי, בהבט"ח שיקבלו חזרה מן הממשלה לאחר הבאת הקבלות המתאימות) נתנו הנחיות מדוייקות על מה מותר לבזבז את הכסף. זה צריך לכלול כרטיסים למייצגים בפסטיבל, הוצאות פירסום ואירוח, כל מיני דברים, אך סעיף ביגוד לא היה שם. הוחלט, איפוא, להציע לגברת ברטה ליטוינה, בת ה-78 (המגלמת בסרט אשה במושבי-קנים צפת) לעשות טיול לקאן, בשמלה ממלחתה הפרטית.

שלושת אלפים תפוזים. לא רק הכוכבת הישראלית נבדלה משאר נערות הפסטיבל. הכל מתחרש שם ברחוב קטן אחד, בין בתי המלון לארמוץ (שם יש בית, לכל ארץ המיווגת בפסטיבל), דרך שדרת דקלים. אין דקל לרקל עצמו מודעות. כולם יודעים שמתפרסמים כאן אלה שיש בכיסם די מומן כדי לקנות קיר שלם. למפציץ התמונה היו רעיונות אחרים: הם פנו לאלתר בארץ וביקשו כובעי טמי

התבגרות על גדות המיסיסיפי

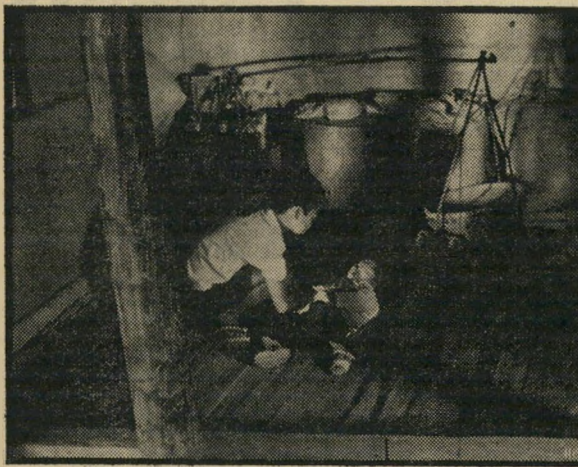

מק'קוין ב"הפירחה": קצת לשקר וזיהנות

ואין בו מספיק זעזוע ושיטנה, גם הם יצטרכו להודות ש"הפירחה" שייך לסוג הבידור היותר טוב.

הפירחה (בן-יהודה, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו סרט המבוסס על הספר האחרון (פרס פוליצר) שכתב חתן פרס-נובל האמריקאי, ויליאם פוקנר, לפני מותו. שני פועלי חווה, אחד לבן (סטיב מק'קוין) ואחד כושי (רופרט קרוס), נער בן שתיים-עשרה (מיטש פוגל), יוצאים יחד למסע אל העיר ממפיס, מסע שבו יהפוך הנער לגבר. הבמאי מארק רידל ("השועל") הצליח לשמור על האווירה המתונה של הימים בהם התרחש הסיפור, והוא מתייחס לגיבוריו בכל אותו חוס ואהדה הנובע מתוך נוסטאלגיה של אדם המתבונן אחורה אל נעוריו (הכוונה לנעורי פוקנר, כי רידל עצמו הוא עדיין בשנות השלושים שלו). סצינות כמו ארוחת-הערב בבית-הפגישות, כשבעל העסק רודה ב"פועלות", המכונית הנתקעת בבוץ, או מירוץ-הסוסים הסופי, המוקרן במהירות איטית, יגרמו הנאה רבה לצופים. מישחקם של סטיב מק'קוין, הכושי רופרט קרוס המתגלה כקומיקאי מחונן, והילד מיטש פוגל, הוא יוצא מן הכלל. גם אם יהיו כאלה שיאמרו כי הסרט מציג צד ורוד מדי של דרום ארה"ב,

ילדי המיקלטים של וויאט-נאם

"ילדי המיקלטים": אבא, מה זה שלום?

רווי חוס של הנער, המחייך אל אחותו, שעה שהוא מעמיס עגלה בבגנות להרוויח כמה פרטות. מדכא? עצוב? כן.

ילדי האפר (הכלת, תל-אביב, צרפת) — הוא סרטו הראשון של הצלם הצרפתי הנוודע ראול קוטאר ("Z", "ז'ול וז'יס", "הסינית" ועוד) סרט המוקדש כולו לצורה בה משת"קפת מלחמת ויאטנאם בחיי האזרחים הנשארים בעורף. הסיפור שבחר לצורך זה, ניהן בכל תכונות ה"קייטש" הי אופייניות: אם מתה מסרטן, קרובת משפחה רעתילב המסר-בת לטפל בילדים הנותרים יתומים (האב יצא להילחם בשו-רות הוויאט-נונג), מבוגרים מנצלים עבודת ילדים, ועוד ועוד. אם בכל זאת מצליח קוטאר להשתחרר מן הריבה הסנטימנלית שלילית שאחרים היו שוקעים בתוכה, הרי זה משום שהעדיף להסתכל בכל המתרחש כמשקיף מן הצד, המנציח מאורעות. הוא נעזר בזוג ילדים נפלאים, ילד בן אחת-עשרה וילדה בת שנה וחצי, ואהבתו של הבכור לאחותו הקטנה ברורה ומוצגת ברגישות גדולה כל-כך, שהיא חייבת לנגוע ללב כל מי שיש לו לב. דרך עיני הנער משתקפת בבואה של מלחמה מבעיתה. אך כל זה נראה בטל בשישים בהשוואה למבט אחד

אהבה סוערים בנים פושרים

טיילור וביטי ב"מישחקי אהבה"

אליזבת טיילור, מבוגרת, כבדה ומסורבלת מדי לתפקידה מול וורן ביטי, שנראה הרבה יותר צעיר ומוכשר ממנה. אולי משום כך מתרחשות מרבית הסצינות בחשיכה למחצה.

מישחקי אהבה ותאוה (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו סרט שמבחינה סטטיסטית חייב היה להציג ליה. הבמאי ג'ורג' סטיבנס ("מקום תחת השמש", "שייף") נחשב לאחד מגדולי הוליווד. התסריט הוא פרי עטו של פראנק גילרוי ("הבר אלי בוורדיס"), ואילו השחקנים אליזבת טיילור וורן ביטי הוכיחו כבר את יכולתם (בעיקר הקופתית) בהזדמנויות קודמות רבות. אלא שלמרבית הצער הקולנוע אינו כפוף לסטטיסטיקה, והסרט, על אף כל תגונו, אינו מגלה שום נטייה כחרוג מן הבינוניות, שהיא סימן-החיכר של ערי הסרטים. הסיפור על אהבתם של פסנתרן מהמר ורקדנית, הממתינה לגירושי מחרזר הקבוע, נכתב תחילה לבמה, ועל כן הוא מתבטא כולו בדיאלוגים ולא בתמונות. הברקות בימוי מעטות, בעיקר בעריכה (מעברים קצת בלתי-שיגרתיים מסצינה לסצינה, נה, בתחילת הסרט) נעלמים עד מהרה, ומה שנותר על הברז זהו עבודה מיקצועית של מי שיוודע כיצד לא להפריע לדיא-לוגים במצלמה.

כשהיא ממלמת עברית מהולה ביידיש היו מחיאות-כפיים סוערות. ברטה יצאה אל הקהל כשהיא בוכה וצוחקת: "זה כמו חלום... אני לא מאמינה". היא רקדה כל אותו הלילה, ולא רצתה לעזוב כילדה קטנה, ממש. אבל השבוע נערכת הפרמירה התגינית באולם קרנגי בניו-יורק. באמצע יוני יראה את התמונה הקהל הישראלי.

כל אבל מי יתן אותם חינם? קנו איפוא 7000 כובעים, ועליהם הדפיסו התמונה. פנו למועצת פרי הדר בארץ וביקשו תפוזים. וענו כי צריך לדאוג לכך המשרד בפריס. הוא דאג. אנשי התמונה קיבלו משם 3000 תפוזים ו-2000 אשכוליות. איזו עבודת-סדר היתה זו, להרביץ תחיות התמונה על כל כך הרבה תפוזים?